

Kuorin raakaa perunaa kylmällä vedellä täytetyssä paljussa. Vihreä pirttipöytä oli niin täynnä tavaraa, ettei siinä mahtunut tekemään mitään. Siksi kulahtaneen vaalea vesipalju oli sylissäni ja lattialla olevasta isosta, ruskeasta perunasäkiä nostin aina kourallisen veteen sitä mukaan kun sain edelliset kuorittua. Rintaa puristi ahdistuksen takia, mutta apaattisena jatkoin kuorimista. Väsytti ja halusin kotiin, mutta ei ollut vaihtoehtoa heittää paljua seinään ja lähteä. En edes tiennyt, miten olin taas joutunut tänne. Tupa oli täysin räjähtäneessä kunnossa, roskia ja tavaroita ympäriinsä. Jos se saatiin kerran siivottua, oli se parin päivän jälkeen taas samannäköinen kuin ennen siivousta. Harmaa lattia oli liian peitossa, samoin tyhjiä A4-papereita pitkin poikin. Tuvan oven vieressä oli puuhella ja puuhellan edusta olikin täysin puutikkujen ja säleiden ympäröimä. Kukaan ei täällä välittänyt enää mistään, huoneiden sotkuisuus oli tämän talon ongelmista pienin. Laskin paljon lattialle ja kävelin masentuneena kylmän lattian poikki ikkunalle. Ulkona oli kova lumipyry ja hanget olivat korkeat. Niiden alle olivat jääneet kesän jäljiltä kottikärryt ja muut puutarhatarvikkeet. Ränsiytyneen tallin ovi heilahteli viiman viuhdoessa ja sen rikkinäisestä ikkunasta repsottava repaleinen pressunpala sätki tuulen mukana. Äkkiä tuvanovi pamahti auki, ja jähmetyin paikalleni. Käänsin katseeni, vaikka jo tiesinkin sisään tulijan. Äiti paiskasi perässään oven kiinni ja näin heti hänestä, ettei ollut taaskaan parhaimmalla tuulella. Päinvastoin. Äiti katsoi tuimalla ilmeellä perunapaljua ja kysyi matalalla, uhkaavalla äänellä, miksi olin jättänyt homman kesken. Änkytin jotain epämääräistä, mutta tiesin kaiken selittelyn olevan täysin turhaa. Kun Hän jotain käski tehdä, ei mikään ollut tarpeeksi hyvä syy jättää kesken. ”Sä olet jumalauta niin vajaa koko ihminen, mä häpeän sua niin helvetisti!” - äiti sihahti katsoen minua silmiin kävellessään samalla lähemmäs pöytää. Rinnan puristus vahvistui vahvistumistaan ja nieleskelin saadakseni henkeni kulkemaan, kurkkua kuristi ja kaikki tuntui pahalta ja pelottavalta. Painauduin kiinni ikkunalasiin ja katsoin vihreän pirttipöydän vieressä seisovaa äitiä, joka valkoisessa t-paidassaan ja mustissa trikookankaisissa housuissa näytti niin samalta kuin ennenkin. ”Mä voin kyllä jatkaa sen loppuun, pidin vaan tauon...” – takeltelin vaikeasti ja katsoin ohi äidin vastakkaiseen seinään josta kävi sisäänkäynti tuvanviereiseen kammariin. Miksi olin taas täällä? Minulla oli ollut ihana, yhteinen koti mieheni kanssa kaukana täältä ja koko elämä oli aivan muuta kuin tämä. Jostain syystä olin joutunut takaisin asumaan lapsuudenkotiini, en vain muista miksi. Kun koko elämäni tämän talon ulkopuolella olisi ollut vain hienoa unta. Oliko miestänikään edes olemassa? ”Anna kuule vaan olla. Ei susta ole mihinkään, täysi paska koko ihminen!” – äiti ärähti ja harppoi vesipaljulle. Ehdin juuri ja juuri väistämään, kun vettä täynnä oleva vesipalju heitettiin päin seinää, yrittäen osua sillä minuun. Kuorimaveitsi lensi perässä, kolahtaen ikkunaan ja pudoten siitä maahan jalkojeni viereen. Seisoin hetken jähmettyneessä asennossa, kädet nostettuna pääni suojaksi. Pelästyneenä raotin pikkuisen toista silmääni, varautuen jo seuraavaan heitettävään tavarahan. Sen sijaan äiti päättikin harppoa luokseni ja läväytti nyrkillä ohimooni huutaen, että tämä oli hänen talonsa ja saisin luvan häipyä jos ei miellyttä. Kaaduvin iskusta maahan ja tykyttävä kipu päässäni yritin kompuroida ylös, mutta äiti oli nopeampi ja potkaisi vasempaan kylkeeni kivuliaan potkun. Haukoin henkeä ja pitelin nyt toisella kädellä päätä, toisella kylkeä. Saatoin enää vain toivoa, ettei kylkiluuni ollut murtunut tai katkennut iskusta. Rämmin kauemmas äidistä tämän raivotessa kovaan ääneen mielisairaasta tyttärestä, joka kuuluisi hullujenhuoneelle. Kivusta ähkien konttasin tuvan peräseinälle ja rojahdin istumaan koivunväriseen paneeliseinään nojaten, polvet koukussa rintaani vasten suojatakseni itseni uusilta iskuilta. Kädestäni tuli verta, kontatessani olin osunut lasinsirpaleeseen joka oli lattialla äidin heitettyä pöydällä ollut tuoppi seinään. Haroin hiuksia otsaltani veripisaroiden tippuessa ja katsoin raivoavaa äitiä, joka heitti pitkin tupaa jokaisen esineen minkä käsiin vain

osui. Vaikka se niin kylkeeni sattui, naurahdin katsoessani tuota näkyä ja äidin tyrmistyessä reaktiostani nauroin lisää, vain tuskan parahduksen keskeyttäessä hetkeksi nauruni. "Mä olen nyt aikuinen, sä et voi mulle enää mitään. Vaikka mua nyt sattuu, niin mä en ole enää pieni lapsi, jota voi heitellä päin seiniä ja joka on susta riippuvainen. Sä olet pelkkä pelle koko ämmä." – nauroin henkeäni haukkoen. Ja tottahan se oli, olin jostain syystä taas joutunut tänne, mutta juoksisin kohta ulos ja etsisin mieheni. Sitten lähtisimme takaisin kotiimme. Äiti ei ollut mielissään reaktiostani. Kuin mylvivä härkä hän harppoi luokseni ja potkaisi leukaani. Veri purskahti suustani ja sai minut kakomaan. Suussa maistui metalli ja syljeskelin isoja verilammikoita lattialle. "Siivoa noi jumalauta!" – äiti kiljui kuin mielipuoli ja takoi nyrkillään takaraivooni. Olin täysin hakattu, henkeni ei enää kulkenut kylkeen osuneen iskun seurauksena. Pääni oli pelkkää kipua joka puolelta ja ryin verta suustani. Hengitin katkonaisesti ja nojasin päätäni seinään. Enempää iskuja en enää kestäisi. Makasin lattialla vapisevana ja ynähtelin katkonaisesti kivun iskiessä epätasaisesti pitkin vartaloa. "Saatana mikä mielisairas luuseri!" – äiti huusi ja lähti tuvasta ovet paukkuen. Värjötin lattialla yhtenä mytynä. Muutama kivun kyynel valui silmästä ja tummat hiukset olivat tahriintuneet verestä, sivellen lattiaa verisiä jälkiä. Nyyhkäisin pari kertaa, tuli niin elävästi lapsuus mieleen. Niin monta kertaa olin lapsena ollut samassa tilanteessa. Nyt sentään pääsisin täältä pois, kunhan nousisin ylös ja lähtisin, taas kerran. Niin paljon kuin se koskikin, aloin vääntämään itseäni ylös. En voisi huutaa, en parahtaa, en päästää ääntäkään tai äiti tulisi takaisin. Nyt pitäisi toimia nopeasti, ennen kuin olisi liian myöhäistä. Konttasin kivuliaasti lattian poikki tuolille, jossa olin istunut kuorimassa perunoita. Tuolin selkänojalla roikkui musta kevättakkini. Vapisevin käsin kaivoin sen taskut läpi ja melkein hihkaisin ilosta löytäessäni puhelimeni. Veri tarttui käsistäni kosketusnäyttöön, kun aloin kiireellä etsiä muistiosta mieheni numeroa. Lopulta se löytyi ja valitsin sen kiireesti asettaen luurin korvalleni. Valintaääni kuului pari kertaa, jonka jälkeen kuulin lohduttoman monologin: "Valitsemanne numeron henkilöä ei ole olemassa. Olkaa hyvä, ja lopettakaa puhelu". Henkäisin epäuskoisena. Ei ollut totta. Kokeilin hädissäni uudestaan ja uudestaan, mutta sain kuulla vain saman naisäänen toistaman lauseen. "Ei jumalauta! Tämä ei ole totta!" – huusin hädissäni puhelimestani. Purskahdin kivun ja epätoivon aiheuttamaan itkuun ja heitin puhelimen käsistäni lattialle. Nojasin tuoliin ja potkaisin jalallani tavaroita pois lattialta. Kipu alkoi turruttaa koko kehoni, en jaksanut enää liikkua metriäkään. En pääsisi täältä koskaan pakoon. Nyyhkytykseni katkesi kuullessani ikkunarudulta koputuksen. Käänsin nopeasti katseeni ikkunalle, jonka takana seisoj tumma hahmo. Se katsoi minua silmillään, jotka olivat kuin tyhjt reiät päässä. Suu oli pelkkä viiva, joka nyt vääntyi hymyyn niin, että terävät hampaat näkyivät. Vaikka oli jo pimeää ja lunta pyrytti sakeana, se näkyi silti selvästi, liian selvästi. Kuulin jopa onton naurun, mikä olenolta pääsi sen katsoessa minua. Kuin se olisi nauranut minulle, tullut painajaiseeni seuraamaan sivusta kuinka joka yö olen täällä uudestaan ja uudestaan. Minun painajaistani ei edes toinen painajainen voinut keskeyttää, vaan jäi ikkunana takaa seuraamaan sitä, mikä oli alitajunnassani Päivällä voin olla näennäisesti turvassa. Yön tullen saan huomata, etten koskaan päässytäkään täältä pois.